

ropa "aj" innan han föll framstuna och troligen avdånades. emedan intet vidare ljud hördes än dånet av slaget". Det var visserligen mycket mörkt, men när skenet inifrån rummet spred en matt dager hade vittnet tydligt kunnat se att det var Nilsson och icke någon annan som våldförde Boston. När vittnet begett sig ut för att söka efter B. som fallit utför trappan hade även han fått ett slag som fällde honom till marken, varefter han smög sig undan till sitt närbelägna vedskjul, där han varseblev hur Nilsson, beväpnad med ett vedträd, om några minuter återkom och med detta tilldelade Boston upprepade slag. På grund av mörkret hade R. dock inte sett varken hur många gånger Nilsson slog eller var slagen togo. Efter ett kort uppehåll, varunder N. sprang upp på en höjd, troligen för att se om folk fanns i närheten, återvände han till offeret för sin hämnd och strax därpå hörde vittnet ett rosslande ljud, liksom om B. uppgett andan eller blivit skuren i halsen. Därefter drog Nilsson den döda kroppen över en vattenpöl neråt den källa, där liket senare på aftonen påträffades av den dödades änka.

Under hela denna tilldragelse hade Mårdh uppehållit sig på samma gömställe som vittnet. Han hade kommit dit just när N. började misshandla sitt offer med vedträ't och hade alltså sett hela förloppet av illgärningen. Vittnet hade inte märkt att Nilsson haft någon kniv eller annat skärande instrument.

Domaren undrade varför vittnet inte påkallat hjälp från de stugor som lågo på endast 30—40 alnars avstånd därifrån och varför han sedan förteगत vad han sett. Vittnet angav som enda skäl sin stora rädsla för Nilsson, på grund varav han icke vågat företaga sig något, som varit stridande mot dennes vilja.

Gustaf Mårdh, tjugosex år gammal, intygade också att Nilsson varit förbittrad mot Boston för beskyllningen om baggen. Då Mårdh kom med budet från sin husbonde ville Boston inte följa med utan menade att Nilsson kunde komma själv om han ville honom något. Då vittnet med detta svar återkom till N. hade denne blivit ond och, visande en kniv, yttrat: "Om Boston varit med nu, skulle jag ha satt den här i honom". Rörande händelserna i samband med mordet lämnade Mårdh samma uppgifter som Ryding. "Bryggetratten", som Nilsson använt såsom tillhygge mot Boston, hade stått i spiseln i Rydings stuga, men fallit omkull då Mårdh under brottningen med B. stupat i spiseln, varefter tratten flyttats ut i förstugan. När vittnet på natten gick hem till sitt träffade han Nilsson och åföljdes till dennes bostad varvid Nilsson yttrade:

"Jag har varit och dragit Boston ur källan" samt tillade, liksom han tagit för avgjort att han skulle dömas till fästningsstraff, "det gör inget — tre år går väl". Om orsaken till illgärningens förtigande hade Mårdh samma uppgifter som förra vittnet.

Carl Larsson-Ryding, en 34-års man "som i orten var fruktad för sin vildsinthet och illslughet" hade hört Nilsson flera gånger yttra att han skulle ta livet av Boston. De båda antagonisterna hade visserligen druckit förlikningsskål, men Ryding, som sedan barndomen kände Nilssons inbundna väsen, förstod av dennes "vrånga miner" att han icke hade allvar därmed. Under handgemänget mellan Mårdh och Boston hade Rydings hustru plösligt utropat: "Kors, Nils Nilsson tittade genom dörren!" Ryding anade att det skulle bli bråk och tog de sina med sig ut. Såg då Nilsson stå på lur vid dörren och begrep att han fikade efter att våldföra Boston. Ryding gick till sitt stall och visste ingenting om brottet förrän Mårdh talade om det. Dagen därpå, strax innan länsman kom, hade Nilsson kommit till Ryding och sagt: "Om du eller ditt folk nämner att i sågen något i afton så ären i livlösa och ser i blod vid källan, så kan du ju surva bort det." Vilket vittnet, full av förskräckelse, lovat verkställa.

Den anklagade lät sig icke förbluffa. Han förnekade helt och hållet vad vittnena sagt och betecknade detta såsom i alla avseenden falskt och osannfärdigt. Ett annat vittne berättade att han vid källan hört Bostons änka fråga Nilsson om han "slagit ihjäl hennes karl", vartill N. svarat: "Han har så många gånger vittnat falskt, så det var nog nu."

(Boston hade tidigare varit tilltalad för mened utan att ha blivit för densamma fälld). Nilsson erkände att han av harm över Bostons änkas tillvitelser yttrat sig som vittnet sagt.

Ett par grannar till Rydings omtalade att de sett Nilsson mordkvällen stå på lur utanför Rydings hus. Båda intygade samstämmigt att Nilsson var allmänt fruktad för sitt "ilskna lynne". En av grannarna omvittnade att han fram på kvällen vaknat av sorl och skrik från en stor hop folk. Strax därpå hade Nilsson och Mård gått förbi varvid N. hörts säga: "Min kniv var vass i kväll". Den åtalade nekade till allt och hemställde att Ryding, Mårdh och Sven Håkansson borde förete prästbevis över sin frejd samt varnas för mened. Fräckt, så det förslog! Längre kom man inte den gången utan Nilsson återfördes till Kalmarfängelset, där han fick sitta tills dagen före julafton, då målet mot honom åter förekom. Vid detta

tillfälle berättade Mårdh ytterligare att Nilsson den dag han blivit stämd för fönsterinslagningen hos Persson, vilket Boston ansetts ha föranstaltat pekats på B:s hus och sagt: "Det där knektbostället skulle brinna. Nu har han visst ställt sig ett torp under Berga, men han ska få en dålig flyttning dit." Till denna rannsaking hade prosten Wimmerstedt ingivit en skrift väri han om den häktade säger att denne "alltid haft ett häftigt begär efter starka och rusgivande drycker som ännu mer uppretat hans övermod vid auktioner, marknader och köpingsfärder, då han först kommit i gräl och sedan i slagsmål. Han fruktades mycket av sina grannar både för sin ovanliga styrka och för sin tilltagsna djärvhet och hur han ofta varit tilltalad och dömd för slagsmål samt misstänkt för stöld men därom ej kunnat överbevisas. Vi leva i ett kristeligt samhälle där både borgerliga lagen och Guds uppenbara ord borde skydda alla medborgare för sådana brott, för vilka själva hedningarna rysa, skriver prosten och tillägger: "Inom de 25 senaste åren har icke ett så grymt, så fasaväckande brott blivit förövat. Ej nog att den mördade var sans- och livlös. På den värnlösa kroppen skulle grymheten utöva sitt nidingsdåd genom halsens sargande."

Angående drängen Mårdh uppger prosten att denne visserligen ofta infunnit sig vid husförhör men ägt klen kristendomskunskap och "icke sökt sitt förstånds upplysning eller sitt hjärtas förbättring." Han är heter det vidare, icke elak med överläggning men han trives gärna bland lustige bröder. Carl Ryding får betyget att han "haft och ännu har ett övervägande begär till starka drycker och blir då grällig till lynnet och vill handgripligen bevisa sina påståenden men är f. ö. ärlig till sin vandel".

Vid denna rannsaking berättas att Boston vid ett tillfälle sagt att Nilsson "givit utstyggas ord och hotat förgöra" honom. Rydings hustru hade, då hon flydde över vedbacken med sitt barn, hört hur någon slogs till marken och att den slagne "hostade" flera gånger. Av farhågor för Nilsson hade hon ej vågat ingripa och hade inte tänkt sig att det skulle sluta med mord.

En soldat hade på en smygkrog i Högsby blivit vittne till ett gräl mellan Nilsson och Boston, varvid den förstnämnde yttrat: "De ha länge aktat på mig, men jag tystar väl mun på dem inom kort." Det där kom Nilsson naturligtvis inte ihåg. Tredje rannsakingen ägde rum den 9 januari 1852. Då företeddes den omtalade bryggetratten, ett träkärl, som var 16 tum högt och vägde 12 marker. Häradstjänaren Sven Blank, som med biträde